

„Службени гласник РС“, бр. 1/2017

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ВУКОСАВЉЕВИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 23496/13)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

27. септембар 2016. године

Ова пресуда је правоснажна. Она може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Вукосављевић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник,*

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *судије,*

и Fatoş Ağacı, *заменик секретара Одељења,*

После већања на затвореној седници 6. септембра 2016. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 23496/13) против Републике Србије које је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”) српски држављанин, господин Миле Вукосављевић (у даљем тексту: „Подносилац представке”), 30. марта 2013. године.
2. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада”) заступао је њен заступник у то време, госпођа В. Родић.
3. Представка је 23. октобра 2014. године прослеђена Влади.
4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Одбора. Пошто је размотрио ову примедбу, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1962. године, а живи у Великој Реци.
6. Он је био запослен у предузећу *Холдинг компанија „Комгран” – ДД „Комгран градња”*, друштвеном предузећу из Београда (у даљем тексту: „Дужник”).

A. Парнични поступак који је покренуо подносилац представке

7. Први општински суд у Београду је 3. фебруара 2006. године наложио дужнику да подносиоцу представке исплати одређене износе на име неисплаћених плата и доприноса за социјално осигурање, заједно са трошковима парничног поступка. Ова пресуда је постала правоснажна 31. јула 2006. године.
8. На предлог подносиоца представке, Четврти општински суд у Београду је 23. октобра 2006. године усвојио извршење наведене пресуде и даље наложио дужнику да подносиоцу представке исплати трошкове извршења.

Б. Стечајни поступак

9. Привредни суд у Београду је 24. децембра 2010. године отворио стечајни поступак над дужником (Ст. 4372/2010).
10. Подносилац представке је 22. јуна 2011. године пријавио своје потраживање.
11. Привреди суд у Београду је 31. октобра 2010. године одбио ове захтеве као закаснеле. Привредни апелациони суд је ову одлуку потврдио 26. јуна 2012. године.

12. Стејачни поступак против дужника је још у току.

В. Остале релевантне чињенице

13. Подносилац представке је 23. априла 2010. године изјавио уставну жалбу.

14. Уставни суд је одбио његову жалбу 14. јула 2011. године.

15. Подносилац представке је 13. марта 2012. године изјавио нову уставну жалбу.

16. Уставни суд је поново 26. јануара 2012. године одбио његову жалбу. Та одлука је 28. децембра 2012. године достављена подносиоцу представке.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

17. Релевантно домаће право које се односи на статус друштвених предузећа, као и извршне и стечајне поступке, изнето је у предметима *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, бр. 2269/06 и друге, ст. 57–64. и 71–76, 15. јануар 2008. године и *Јовичић и други против Србије* (одлука), број 37270/11, ст. 88–93, 15. октобар 2013. године. Штавише, судска пракса Уставног суда у односу на друштвена предузећа, заједно са релевантним одредбама које се односе на уставну жалбу изнета је у одлуци о допуштености у предмету *Маринковић против Србије* (одлука), број 5353/11, ст. 26–29. и 31–44, 29. јануар 2013. године, пресуди *Маринковић против Србије*, број 5353/11, ст. 29–31, 22. октобар 2013. године, и одлуци *Феризовић против Србије* (одлука), број 65713/13, ст. 12–17, 26. новембар 2013. године.

ПРАВО

I. НАВОДНЕ ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 6. СТАВ 1. И ЧЛАНА 13. КОНВЕНЦИЈЕ И ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ

18. Подносилац представке се притуживао због пропуста Тужене државе да изврши правоснажну судску пресуду донету у његову корист и због непостојања делотворног правног лека с тим у вези. Он се позвао на члан 6. ст. 1. и 13. Конвенције и члан 1. Протокола број 1, који, у релевантном делу, гласе како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.”

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни..”

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.”

А. Допуштеност

19. Влада је изнела да представку треба прогласити недопуштеном због пропуста подносиоца представке да исцрпи делотворна домаћа правна средства. Конкретно, она је тврдила да је подносилац представке требало да пријави своје потраживање у оквиру стечајног поступка на време.

20. Подносилац представке је поново потврдио своју притужбу.

21. Суд је доследно утврђивао да се када подносилац представке добије правоснажну пресуду против друштвеног предузећа, од њега само тражи да поднесе захтев надлежном суду за извршење те пресуде надлежном суду *или*, у случају ликвидационог или стечајног поступка против дужника, да пријави своје потраживање управи дужника (види *Лолић против Србије*, број 44095/06, став 26, 22. октобар 2013. године и *Николић – Крстић против Србије*, број 54195/07, став 29, 14. октобар 2014. године).

22. Суд не види ниједан разлог да одступи од овог правила и сматра да подносилац представке заиста није имао обавезу да своје потраживање пријави, такође, у стечајном поступку, јер је већ поднео предлог за извршење наведене пресуде надлежном суду. Суд, према томе, одбацује примедбу Владе с тим у вези.

23. Пошто притужбе подносиоца представке нису ни очигледно неосноване у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције ни недопуштене по неком другом основу, морају се прогласити допуштеним.

Б. Основаност

24. Суд констатује да правоснажна судска пресуда донета у корист подносиоца представке није извршена до данашњег дана.

25. Суд примећује да је често утврдио повреду члана 6. став 1. Конвенције и/или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у предметима који покрећу питања слична онима постављеним у предметном случају (види *Р. Качанор и друге подносиоце представки*, цитирана у горњем тексту, ст. 115–116. и 120; *Црнишанин и други против Србије*, бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, ст. 123–124. и 133–134, 13. јануар 2009. године; *Рашковић и Милуновић против Србије*, бр. 1789/07 и 28058/07, ст. 74. и 79, 31. мај 2011. године; и *Адамовић против Србије*, број 41703/06, став 41, 2. октобар 2012. године).

26. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није истакла ниједну чињеницу, нити убедљив аргумент који би га могао убедити да донесе другачији закључак у предметном случају. Према томе, дошло је до повреда члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1.

27. Пошто је донео овај закључак, Суд сматра да није неопходно да разматра суштински исту притужбу према члану 13. Конвенције (види, уз одговарајуће измене, *Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 90, 20. април 2010. године).

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

28. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.”

A. Штета, трошкови

29. Подносилац представке није тражио одређени износ на име материјалне штете. Уместо тога, он се позвао на оно што је тражио у свом првобитном захтеву, а то је да се предметна пресуда изврши. На име нематеријалне штете, подносилац представке је тражио да се држави наложи да му исплати 2.000,00 евра (ЕУР).

30. Влада је оспорила ове захтеве.

31. У вези са материјалном штетом, примећује се да пресуда, којом Суд налази повреду Конвенције или Протокола уз њу, одређује Туженој држави законску обавезу да заинтересованим не само исплати суме досуђене на име правичног задовољења, већ и да изабере, уз надзор Комитета министара, опште и/или, према случају, појединачне мере које ће усвојити у домаћем правном систему да би се ставио крај на утврђену повреду (види *Апостол против Грузије*, број 40765/02, ст. 71-73, ЕЦХР 2006-XIV, *Марчић и други*, број 17556/05, ст. 64-65, 30. октобар 2007. године; и *Пралица против Босне и Херцеговине*, број 38945/05, став 19, 27. јануар 2009. године).

32. С обзиром на оно што је утврдио у предметном случају, Суд сматра да Тужена држава мора обезбедити извршење правоснажне домаће пресуде која се разматра у овом предмету тако што ће подносиоцу представке исплатити, из сопствених средстава, суме досуђене наведеном правоснажном пресудом, умањене за износе који су можда већ исплаћени по овом основу (види *Радовановић против Србије*, број 9302/11, ст. 37-38).

33. У вези са нематеријалном штетом, Суд сматра да је подносилац представке претрпео одређени нематеријални губитак због повреде Конвенције утврђене у овом предмету. С обзиром на судску праксу (*Стошић против Србије*, број 64931/10, ст. 66-

68, 1. октобар 2013. године), Суд му досуђује износ од 2.000,00 евра. Ова сума треба да покрије нематеријалну штету и трошкове.

Б. Затезна камата

34. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;

2. *Утврђује* да је дошло до повреда члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију;

3. *Утврђује* да нема потребе да се посебно разматра притужба према члану 13. Конвенције;

4. *Утврђује*

(а) да Тужена држава исплати подносиоцу представке, из сопствених средстава и у року од три месеца, износе досуђене судском пресудом донетом у његову корист, после одузимања износа који су можда већ исплаћени по овом основу;

(б) да Тужена држава исплати подносиоцу представке, у истом року, 2.000,00 евра (две хиљаде евра) на име нематеријалне штете и трошкова, заједно са порезом који се може наплатити подносиоцу представке, који ће се претворити у локалну валуту Тужене државе по курсу важећем на дан измирења;

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 27. септембра 2016. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı

Заменик Секретара

Pere Pastor Vilanova

Председник